

Gin Phillips

Jocul supraviețuirii

Traducere din engleză de Bogdan Perdivară

3
TREI

4:55 p.m.

Joan a reușit, multă vreme, să se legene pe vârfurile tălpilor goale, cu genunchii îndoiiți și fusta măturându-i pământul. Însă acum mușchii coapselor îi cedează, așa că lasă o mână în jos și se așază ușurel în nisip.

Ceva o înțeapă în zona șoldului. Bagă mâna pe sub picior și pescuiește o suliță mică de plastic — nu mai lungă de-un deget — lucru deloc surprinzător, fiindcă mereu găsește arme în locurile cele mai neașteptate.

— Ai pierdut vreo suliță? întrebă. Ori e un sceptor?

Lincoln nu-i răspunde, cu toate că-i ia din palmă bucățița de plastic. A așteptat, se pare, ca poala ei să devină utilizabilă — se trage acolo, așezându-se comod pe coapsele ei, fără un grăunte de nisip pe el. E grijuliu cu hainele lui; niciodată nu i-a plăcut să picteze cu degetele.

— Vrei un nas, mami? întrebă.

— Am unul, zice ea.

— Vrei unul în plus?

— Cine n-ar vrea?

Buclele lui negre au iarăși nevoie să fie scurtate, iar el și le îndepărtează de pe frunte. Frunzele plutesc în cădere pe lângă ei. Acoperișul de lemn, proțăpît pe bușteni

negeluiți, îi umbrește cu totul, însă mai încolo, pietrișul cenușiu are modele de umbre și soare care se schimbă ori de câte ori suflă vântul printre copaci.

— De unde ai atâtea nasuri în plus? întrebă ea.

— De la magazinul de nasuri.

Ea râde și se lasă pe spate sprijinindu-se în mâini — îi place să simtă nisipul lipindu-i-se de palme. Își curăță de sub unghii câteva granule umede. Groapa Dinozaurilor Discovery e mereu umedă și rece, niciodată atinsă de soare, însă cu tot nisipul de pe fustă și frunzele care i s-au încurcat în bluză, asta este probabil partea ei preferată de grădină zoologică — pe după aleea principală, dincolo de carusel, de staulul unde se mângâie animale și de cuștile cu cocoși, prin perimetrul împădurit și ierbos pe al cărui indicator scrie doar ZONĂ DE PĂDURE. Zona este formată mai ales din copaci și pietre, găzduind și niște animale singuratice de-a lungul cărărilor înguste, pietruite. E un vultur care locuiește în aceeași îngrăditură, nu se știe de ce, cu un camion mâncat de rugină. O bufniță care se uită fix la o jucăroară de molfăit pentru câini. Curcani sălbatici care stau mereu ghemuiți la pământ, nemișcați; nu poate spune cu siguranță absolută că ar avea picioare. Își imaginează vreo farsă vânătorească crudă, vreun colier pătat de sudoare pe care se înșiră labe de curcani.

Îi place bizareria haotică a acestor păduri, care par rezultatul unei strădanii fără tragere de inimă pentru a transforma locul într-o atracție reală. Printre copaci e întins un cablu de tiroliană, deși nu zărește niciodată pe nimeni dându-se pe el. Își amintește dinozaurii animatronici aflați aici cu vreo doi ani în urmă și mai știe că, mai demult, era și un tren bântuit de stafii. Sunt și indicii ale unor încarnări încă mai vechi: bolovani mari

pe care-i presupune reali deși se poate să nu fie, niște garduri din uluci și o cabină de pionier al vestului. Nu par să aibă vreo utilitate clară. Bazinele goale de beton se poate să fi folosit la adăpatul unor mamifere mari. Se mai văd, sporadic, și eforturi de a marca drumul, însă panourile puse la întâmplare fac plimbarea să pară mai confuză, nu mai limpede — de pildă, un copac e etichetat cu SASSAFRAX, însă alți treizeci din jurul său sunt lipsiți de nume.

— Vreau să-ți spun ceva, începe Lincoln, lăsându-și mâna pe genunchiul ei. Știi ce i-ar prinde bine lui Odin?

A aflat, de fapt, o mulțime de lucruri despre zeii nordici în ultima vreme.

— Un magazin de ochi? spune.

— Da, chiar așa. Fiindcă ar putea să nu mai umble cu peticul ăla.

— Dacă nu cumva îi place peticul.

— Doar așa, încuviințează Lincoln.

Nisipul din jurul lor e presărat cu figurine de eroi și de răufăcători — Thor și Loki; Căpitanul America, Green Lantern și Iron Man. Totul, în ultima vreme, are de-a face cu supereroii. Schelete false se ițesc prin nisip — vertebrele unor animale dispărute, ieșind la iveală prin spatele lor. Dincoace e o găleată cu niște perii uzate de zugerăvit, pentru dat deoparte nisipul. Ea și cu Lincoln obișnuiau să vină aici și să sape după oase de dinozaur cu o viață în urmă parcă, pe vremea când Lincoln n-avea decât trei ani. Acum însă, la două luni după ce-a împlinit patru ani, se găsește la câteva reîncarnări distanță de fostu-i sine de arheolog.

Groapa dinozaurilor este în momentul de față Insula Tăcerii, închisoarea unde Loki, fratele cel pus pe

rele al lui Thor, a fost întemnițat și — odată ce nu mai apar întrebări despre nasuri suplimentare — aerul răsună acum de vuietul unei bătălii de proporții cosmice: Thor încearcă să-l facă pe Loki să mărturisească faptul că a creat un demon de foc.

Lincoln se apleacă în față și povestea continuă:

— Ticălosul s-a mulțumit să-i râdă în nas, spune Lincoln. Dar lui Thor i-a venit o idee!

Spune că astea-s poveștile lui. Poveștile pot dura cu orele dacă e lăsat să le spună în voie. Ea le preferă pe cele în care Lincoln își inventează personaje proprii. Lincoln a născocit un răufăcător pe nume Omul-Cal, care transformă oamenii în cai. Blestemul său veșnic este Omul-Necal, care transformă caii înapoi în oameni. Un cerc vicios.

Joan își dă vag seama că tonul și inflexiunile vocii lui Lincoln se schimbă pe măsură ce diferitele personaje intră în scenă. Însă e cu gândurile hai-hui. Dimineața, aceste cărări gem de mulțimea plimbăreților și a mamelor în colanți, dar după-amiaza târziu majoritatea vizitatorilor și-au luat tălpășița. Vine cu Lincoln aici uneori, după ce-l ia de la școală — alternează între zoo, bibliotecă, parcuri și muzeul de științe — și ori de câte ori poate, îl duce prin pădure. Sunt greieri pe-acolo, sau ceva ce țârâie precum greierii, sunt cântece de păsări, frunze care foșnesc, dar niciun sunet omenesc. Cu excepția vorbelor lui Lincoln, care-și continuă istorisirea. A absorbit replicile supereroului și le poate rosti înapoi după plac, făcându-le ale sale.

„Avea o armă secretă la cingătoare!“

„Planul cel rău n-a izbândit!“

Vibrează de încântare. Se zguduie surescitat, din tălpi până la pumnii încheștați a amenințare. Thor se

bălângăne prin aer și Lincoln țopăie, în vreme ce ea se întreabă dacă băiatului îi place ideea de bine care învinge răul sau pur și simplu se bucură de o bătălie pe cinste. Se mai întreabă când ar trebui să-i explice că există o zonă de mijloc între bine și rău, una pe care o ocupă majoritatea oamenilor, însă puștiul e atât de fericit, încât nu vrea să mai complice acum lucrurile.

— Vrei să-ți mai spun ce se întâmplă după aia, mami? întreabă. După ce îl pocnește Thor?

— Ce? zice Joan.

S-a perfecționat în arta de a fi în stare să asculte doar cu o jumătate a ei, în vreme ce jumătatea cealaltă umblă brambura.

— Loki îi controla de fapt mintea lui Thor. Și pumnul ăla l-a făcut să-și piardă puterile!

— Aha. Și-apoi ce?

— Thor iese învingător!

Copilul continuă să vorbească — „Oho, dar mai e un răufăcător pe-aici, oameni buni!“ — în vreme ce ea își strânge și-și relaxează degetele de la picioare, căzută pe gânduri.

Se gândește că încă trebuie să găsească o idee pentru cadoul de nuntă al prietenului său Murray — știe un artist care pictează câini și un astfel de tablou pare o alegere bună, așa că ar putea să-i trimită un e-mail să vadă dacă poate comanda o asemenea pictură, deși cuvântul „comandă“ este probabil insultător pentru un artist. Își amintește că voia s-o sune pe strămătușa ei de dimineață și-și spune că, poate, în loc de asta — rezolvă de zor probleme acolo, pe loc, atinsă de o explozie de energie mentală în vreme ce Loki este îngropat în nisip — poate că ar fi mai bine să-i trimită prin poștă maimuța

aia haiosă făcută de Lincoln la școală dintr-un toc de hârtie. Cu siguranță că o lucrare artistică e mai specială decât un apel telefonic, deși este în asta și un anume egoism, fiindcă ei de fapt nu-i place deloc să vorbească la telefon și da, fie, asta este o eschivare; decide totuși că rămâne maimuța de hârtie. Se gândește la plăcinta de dovleac pe care o face strămătușa ei. Se gândește la chipsurile de banane rămase în dulapul din bucătărie. Se gândește la Bruce Boxleitner. Era un pic obsedată de el prin liceu, după ce-l văzuse în *Scarecrow and Mrs. King*, apoi descoperise că serialul e acum disponibil online, așa că-l revăzuse, episod după episod — se ține bine pentru un serial de anii '80, cu spionii ăia din Războiul Rece și tunsorile ridicole. Nu-și mai amintește dacă Lee și Amanda se pupă la finalul sezonului al doilea sau al treilea și mai are de văzut șase episoade din sezonul al doilea, dar ar sări bucuroasă la al treilea.

O ciocănitore bocănește undeva pe-aproape, făcând-o să revină la momentul de față. Observă că negul de pe mâna lui Lincoln s-a făcut mai mare. Arată ca o anemonă. Pe pietriș se produce acea mișcare frumoasă de umbre, iar Lincoln imită iarăși râsul de răufăcător. Joan își dă seama, deodată, că după-amiezile petrecute cu fiul ei așezat pe picioarele sale, înconjurați de pădure, au în ele ceva euforic.

Thor îi cade pe picior, cu căpșorul de plastic oprindu-se în deget.

- Mami?
- Da?
- De ce Thor nu poartă coiful, în film?
- Cred că-i e mai greu să vadă bine cu coiful pe cap.
- Dar nu vrea să-și apere capul?

— Presupun că uneori îl poartă și alteori nu. Depinde de cum are chef.

— Eu cred că ar trebui să-și apere capul mereu, zice băiatul. E periculos să te lupți fără coif. Căpitanul America de ce nu poartă decât glugă? Nu-i o protecție bună, nu?

Paul se plictisește de trâncăneala despre supere-roi — soțul ei ar prefera o discuție despre echipe de fotbal sau noile achiziții din NBA — însă pe Joan n-o deranjează. A fost și ea obsedată cândva de Femeia Minune. De Super Friends. De Incredibilul Hulk. *Cine ar câștiga, își întrebasese odată unchiul, dacă s-ar bate Superman cu Incredibilul Hulk? Și unchiul: Ei bine, dacă ar pierde, Superman ar putea oricând să zboare de-acolo, iar ei i se păruse un răspuns uluitor de înțelept.*

— Căpitanul America are scut, îi spune ea lui Lincoln. Asta folosește ca să se apere.

— Dar dacă nu și-l poate ridica la timp deasupra capului?

— E foarte rapid.

— Și totuși, zice băiatul, neconvins.

— Știi ce? Ai dreptate, zice ea, fiindcă așa și este. Chiar ar trebui să poarte o cască.

Un soi de stâncă făcută de mâna omului alcătuiește zidul din spate al gropii, iar pe după ea își face de lucru un animal mic. Speră că nu-i un șobolan. Își închi- puie că-i o veveriță, însă e foarte hotărâtă să nu se uite într-acolo.

— Ar cam trebui să pornim spre ieșire, în vreo cinci minute, zice.

Cum face adesea când ea anunță că s-a terminat cu joaca, Lincoln se preface că n-a auzit-o.

— Și Doctorul Doom poartă mască mereu?

— M-ai auzit?

— Da.

— Ce ți-am spus?

— Că o să plecăm.

— Bine, zice ea. Da, Doctorul Doom poartă mereu o mască. Din cauza cicatricelor.

— Cicatrice?

— Da, cicatricile cu care s-a ales după experimentul din laborator.

— De ce ar purta o mască din cauza lor?

— Fiindcă vrea să le acopere. Crede că-s urâte.

— De ce ar crede că-s urâte?

Joan urmărește cu privirea o frunză de un portocaliu-intens cum aterizează pe pământ.

— Păi... l-au făcut să arate altfel, zice. Și uneori oamenii nu vor să arate altfel.

— Nu cred că cicatricile sunt urâte.

În timp ce spune asta, printre copaci răsună zgomote puternice. Două bubuieli, apoi alte câteva. Pocnete, ca niște baloane spărgându-se. Încearcă să-și imagineze ce-ar putea face cineva într-o grădină zoologică ca să sune ca niște explozii mici. Ceva legat de Halloween? Au pus beculețe peste tot — nu și aici, în zona de pădure, însă pe toate cărările mai populare — așa că s-o fi scurtcircuitat vreun transformator? Se construiește ceva, e vreun pickhammer pe undeva?

Se mai aude un bubuit. Apoi altul, și încă unul. Prea tare ca să fie baloane, prea rare ca să fie un pickhammer.

Pășările tac, doar frunzele își continuă plutirea către pământ.

Lincoln e netulburat.

— Aș putea să-l folosesc pe Batman drept Doctorul Doom? Întrebă. Că e îmbrăcat în negru. Și, dacă-l folosesc, pot să-i fac și o mască cum trebuie?

— Sigur, zice ea.

— Din ce s-o fac?

— Din staniol, sugerează Joan.

O veveriță traversează acoperișul umbrarului de deasupra gropii. Se aude un fâșăit moale când animalul sare într-un copac.

— Și pentru citrice folosim ce? vrea Lincoln să știe.

Se uită la el.

— Citrice? repetă Joan.

El dă din cap, încuviințând. Dă și ea din cap la fel, gândindu-se la ce vrea să spună copilul. Se dedică mult timp descifrării felului în care-i funcționează creierul: e una dintre bucuriile maternității care o încântă acum, cu atât mai mult cu cât nu știuse de existența ei. Minteia fiului ei este complicată și unică, țese o imagine a lumii care îi aparține doar lui. Câteodată, în somn, lui Lincoln îi mai scapă cuvinte, câte o propoziție întregă — „Nu coborî pe scări!“ —, ferestre spre angrenajele lăuntrice ale minții sale, prin care poate arunca priviri fugare. Dar niciodată — o știe — nu va afla chiar totul, și tocmai în asta stă încântarea. El e o ființă complet separată, la fel de reală pe cât este și ea.

Citrice. Și-a dat seama care-i soluția ghicitorii.

— Vrei să spui citricele de pe fața lui? Întrebă.

— Da. Alea urâte.

O umflă râsul.

— Aha... Să știi că eu am spus „cicitrice“... cum e cea pe care o are tata pe braț, de când s-a ars când era mic? Sau cea de pe genunchiul meu, de când am căzut?

— Ah, zice el un pic pleoștit, însă apoi râde la rîndul lui. Prinde repede gluma.

— Cicatrice, nu citrice. Deci... nu crede că citricele sunt urâte?

— Nu prea știu care-s sentimentele lui Doctor Doom în privința citricelor, zice.

— Dar nu le are pe față.

— Nu. Alea-s cicatrice.

Joan îl ascultă, pe jumătate gândindu-se că ar fi putut să se descurce cu mai mult tact în povestea cu cicatricile, pe jumătate gândindu-se la focuri de armă. Dar n-ar fi putut să fie focuri de armă. Și de-ar fi fost, ar fi auzit, deja, și alte lucruri. Urlete de sireună, vreo voce la megafon anunțând ceva.

Dar nu-i nimic.

A văzut prea multe bățalii.

Se uită la telefon. Mai sunt doar câteva minute până se-nchide grădina și e întru totul posibil să fie trecuți cu vederea aici, în pădure. Și-a imaginat scenariul de mai multe ori: cum ar fi să rămână la zoo peste noapte, poate chiar să se ascundă acolo intenționat, să viziteze animalele prin bezna din toiul nopții — o poveste ca în cărțile pentru copii. Dar e ridicol, firește, fiindcă ar fi cu siguranță paznici. Nu că ar fi văzut vreunul până acum.

Ar trebui să o ia din loc.

— Trebuie să mergem, scumpule, zice ridicându-și-l din poală.

Îl așteaptă pe Lincoln să se ridice, lucru pe care-l face fără tragere de inimă. Crede că ar fi trebuit să se îmbrace cu geaca, dar copilul s-a jurat că nu-i e frig deloc și i-a dat voie s-o lase în mașină.

— Mai avem un pic de timp? întrebă Lincoln.

Joan se ridică din nisip și-și vâără picioarele în sandale. Preferința ei pentru sandale este motivul pentru care îi lipsește autoritatea morală de a-i cere să-și poarte hăinuța.

— Nu, zice. E aproape cinci și jumătate. Se închide, îmi pare rău. Trebuie să ieșim repede de aici, altfel s-ar putea să rămânem închiși înăuntru.

Începe să se simtă neliniștită, acum, de posibilitatea asta — a așteptat prea mult și mai au de parcurs tot drumul prin pădure și-o cale lungă prin zona de joacă. Sunt la limită cu timpul.

— Ne putem opri la locul de joacă și să mergem peste pod? Întreabă Lincoln.

— Azi nu. Ne putem întoarce mâine.

Băiatul dă din cap și iese din nisip pe smocurile rare de iarbă. Nu-i place să încalce regulile. Dacă oamenii de la zoo zic că-i vremea de mers acasă, atunci o să se ducă acasă.

— Mă ajuți să mă-ncalț? Întreabă. Și să-i pun pe băieți în poșeta ta?

Ea se apleacă, îi scutură nisipul de pe picioare, îi trage șosetele peste degetele albicioase și peste tălpile late. Trage de șireturile tenișilor lui, desfăcându-le, și când ridică ochii, vede o pasăre-cardinal poposind la o întindere de braț mai încolo. Animalele de-aici nu au pic de frică în ele. Uneori apar, pe o rază de-un metru doar, câte jumătate de duzină de veverițe sau marmote care privesc cu luare-aminte la bătăliile duse de Lincoln.

Își strecoară în geantă figurinele de plastic.

— Gata, zice.

5:23 p.m.

Joan cercetează groapa cu nisip în căutarea vreunor omuleți de plastic uitați, apoi îl ia pe Lincoln de mână și-o apucă pe cărarea pe care se iese din pădure. Se întrebă când va renunța el să se mai țină de mâna ei, însă deocamdată par amândoi la fel de mulțumiți cu această situație. În mai puțin de douăzeci de pași, copacii se răresc — izolarea acestui loc e doar o iluzie — și se aude zgomotul apei căzând în cascadă peste pietrele din fața sălașului vidrelor.

Vidra este unul dintre animalele lor preferate, unul dintre puținele care-l pot încă scoate pe Lincoln din propriile-i povești. Perechea de vidre are un habitat uriaș, în formă de peșteră, cu proeminențe din piatră falsă, iar animalele se unduiesc, saltă și se scufundă într-un bazin verzui aflat sub un geam lat de sticlă. Stâncărișul își prelungește streășina peste cărare, iar apa cascadei vuieste peste capetele vizitatorilor și se revarsă într-un eleșteu cu broaște țestoase înțesat cu nuferi, păpuriș și un soi de tulpini cu inflorescențe violete. Puntea de lemn care se unduiește peste eleșteu i s-a părut mereu cea mai frumoasă parte a Zonei de Pădure — acum, însă, pare pustie și-atât.

Lincoln, alături, izbucnește în râs.

— Uite la vidră. Uite cum înoată.

Încă nu-i iese bine succesiunea de sunete „dr”. Zice „vidă” în loc de „vidră”.

— Îmi plac labele ei, zice Joan.

— Are labe? Nu aripioare? Labe ca de câine sau degete, ca maimuța?

Se simte tentată să se oprească și să-i explice anatomia vidrelor — asta îi dorește cel mai mult lui Lincoln, să înțeleagă că viața e plină de lucruri uluitoare, să știe că trebuie să le dea atenție — *Uite, e frumos*, a zis odată puștiul uitându-se țintă într-o băltoacă de benzină din parcare a grădinii zoologice —, dar acum n-au timp. Îl trage de mână, iar el o urmează fără să se-mpotrivească, deși încă are capul întors după vidre. Când străbat podețul de lemn, cu frunze late de nuferi de ambele părți, își dorește să mai fie și altcineva pe-acolo, vreo familie vorbăreață, și ea în întârziere. Nu este, totuși, ceva neobișnuit să te afli singur pe alei. Adeseori nu sunt decât ei pe întreg drumul până la ieșire, după-amiaza, iar de data asta ora închiderii e și mai apropiată încă.

— Vrei să ne-ntrecem? întrebă ea.

— Nu.

— Mersul ștregarului?

— Nu, mulțumesc.

Lincoln își vede fără grabă de drum.

Joan se întreabă uneori dacă hotărârea lui de a nu face un lucru este direct proporțională cu cantitatea de entuziasm pe care îl arată ea cu privire la lucrul acela. Băiatul continuă să hălăduiască, oprindu-se ca să se fe-rească de asaltul unui tăun ori ca să admire un pește koi pestriț. Se oprește să se scarpine pe bărbie. Când ea îi